

РЕШЕНИЕ

№ 2167

гр. Бургас, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА
ВЪЛКОВА**

при участието на секретаря **ИРИНА Т. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА ВЪЛКОВА**
Гражданско дело № 20232120102521 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод предявената от М. Г. Д. против ОДМВР-Бургас искова молба, с която се моли да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 7 000 лв., представляваща сбор от неплатени брутни месечни възнаграждения за периода 11.03.2020 г. – 27.05.2020 г., сумата от 100 лв., представляваща мораторна лихва, дължима за периода 11.03.2020 г. – 28.04.2023 г., законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски по делото. Ищецът твърди, че на 06.01.2014 г. е бил назначен на длъжността ***** на ОДМВР-Бургас. Със заповед на ***** от 15.07.2014 г. служебното правоотношение на ищеца с МВР е било прекратено, считано от 01.08.2014 г., но тази заповед е била отменена с решение на ВАС от 11.03.2020 г. Твърди се също така, че със заявление от 24.03.2020 г. ищецът е заявил желание да заеме длъжността, която е заемал преди незаконното му уволнение (с брутно трудово възнаграждение от 3 002,60 лв.), както и че се е явил лично в ОДМВР-Бургас за заемане на длъжността, но поради факта, че тази длъжност е била заета, със заповед на **** от 21.05.2020 г. ищецът е бил преназначен на длъжността „*****“ на ЗЖУ – Б****. Ищецът твърди, че от датата на възстановяването му на старата длъжност - 11.03.2020 г. до фактическото му преназначаване в ЗЖУ – Б**** на 27.05.2020 г. не му е била заплащана работна заплата от ОДМВР-Бургас, въпреки, че такава му се дължи, като през този период той не е полагал труд при друг работодател и не е имал доход от друг вид дейност, поради което е предявил настоящия иск. В съдебно заседание ищецът се явява лично, поддържа иска, ангажирани са доказателства.

Така предявеният иск е с правно основание чл. 176 и сл. от ЗМВР, като същият е допустим.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от ответника ОДМВР-Бургас, в който на първо място се твърди, че същият не е надлежен ответник по иска. Съдът намира това възражение за неоснователно с оглед влязлото в сила прекратително определение по гр.д. № 1440/2023 г. по описа на БРС и потвърждаващото го определение по ч.гр.д. № 1092/2023 г. по описа на БОС, в които е прието, че надлежен ответник по аналогични иски на същия ищец (които са били предявени против МВР) е именно ОДМВР-Бургас.

На следващо място в отговора се твърди, че исковете са неоснователни, тъй като „възстановяването“ на заеманата длъжност не следва автоматично с влизане в сила на решението за отмяна на уволнението, а представлява сложен фактически състав, който се изпълнява в един сравнително продължителен период от време, през който служителят не полага труд по служебно правоотношение. Изразено е и становище, че съгласно установената съдебна практика незаплатените месечни възнаграждения за процесния период следва да се претендират като вреди по ЗОДОВ. Моли се исковете да бъдат отхвърлени изцяло. В съдебно заседание се явява процесуален представител на ответника, който поддържа отговора, ангажира доказателства. Заявено е, че ответникът не претендира разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 8121К-1069/15.07.2014 г. на **** е било наложено дисциплинарно наказание „****“ и е било прекратено служебното правоотношение с МВР на ищеца М. Д. - **** на ОДМВР-Бургас. Впоследствие тази заповед е била отменена с Решение № 14/28.03.2016 г., постановено по адм.д. № С-71/2014 г. по описа на ВАС, като това решение е било потвърдено с Решение № 3745/11.03.2020 г. по адм.д. № 13659/2019 г. на ВАС – петчленен състав и е влязло в сила на 11.03.2020 г.

Със Заявление вх. № 812100-4585/24.03.2020 г., подадено до министъра на вътрешните работи, ищецът е заявил желанието си да встъпи в заеманата преди незаконното му уволнение длъжност – **** на ОДМВР-Бургас.

Между страните по делото не се спори, че към момента на отмяната на незаконното уволнение на ищеца длъжността, която той е заемал преди уволнение не е била вакантна, поради което (видно от представения Протокол рег. № 251р-13367/22.04.2020 г.) на ищеца е било предложено да избере измежду свободните ръководни длъжности в МВР, като е бил предупреден, че ако не приеме някоя от предложените му длъжности, служебното му правоотношение ще бъде прекратено на осн. чл. 226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР. Ищецът Д. е избрал длъжността „****“ в ЗЖУ – Б*** към ГД „****“, поради което със Заповед № 3121К-6320/21.05.2020 г. на **** той е бил преназначен от длъжността „****“ на длъжността „****“ в ЗЖУ-Б**, със специфично наименование „****“ и на 27.05.2020 г. е встъпил в тази длъжност (видно от представения акт за встъпване в длъжност). Заявената от ищеца претенция в настоящото производството касае именно периода от влизане в сила на съдебното решение, с което е отменено незаконното му уволнение, до датата на встъпването му в новата длъжност, като според ищеца за този период следва да му бъдат платени съответните месечни възнаграждения за заеманата от него преди незаконното му уволнение длъжност „****“.

По делото е разпитана св. Д. Р. – **** в ЗЖУ-Б**. Същата заявява, че се е запознала с ищеца в периода април – май 2020 г., когато той е отишъл в ЗЖУ, за да подава документи за допуск и й е било съобщено, че ищецът ще започва работа там. Според свидетелката, през този период ищецът е посещавал ЗЖУ-Б** по 2-3 пъти седмично, за да представя различни документи. Твърди също така, че в МВР не съществува задължителна присъствена форма по отношение на държавните служители – полицейски органи.

По делото са представени и приети и други писмени доказателства, които са неотносими към спора и не следва да бъдат обсъждани.

При така ангажираните от страните относими доказателства, съдът намира, че главният иск е неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл. 232 от ЗМВР (в редакцията към датата на отмяната на незаконното уволнение на ищеца) при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение ***** в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се явят в съответната структура, а когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, **** в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал. 1 от ЗМВР.

В чл. 161, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, че изпълнението на служебните задължения на държавните служители започва с встъпването им в длъжност, което се удостоверява с акт за встъпване в длъжност. Аналогична е и разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на **** в Министерството на вътрешните работи, която предвижда, че изпълнението на служебните задължения на длъжността, на която **** е преназначен, започва с встъпването му в длъжност, което се удостоверява с акт за встъпване в длъжност.

При така цитираните правни норми, съдът намира, че възстановяването на предишната заемана от **** в МВР длъжност не настъпва автоматично с отмяната на заповедта за уволнение, нито с явяването на служителя в съответната структура на МВР за заемане на длъжността в предвидения за това срок. За да заеме служителят предишната си или другата равностойна длъжност, която му е предложена и той е приел и за да започне той реално да изпълнява служебните си задължения, следва да има издаден съответен акт от органа по назначаването, както и служителят да подпише акт за встъпване в длъжност, с който именно се удостоверява началото на изпълнението на служебните му задължения.

В случая ищецът е подписал акт за встъпване в длъжност на 27.05.2020 г., поради което на осн. чл. 161, ал. 1 от ЗМВР и чл. 11, ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. следва да се приеме, че именно на тази дата той е започнал да изпълнява служебните си задължения след постановената отмяна на незаконното му уволнение. Поради това и тъй като предвиденото в ЗМВР месечно възнаграждение на **** им се дължи за положения от тях труд по служебно правоотношение, съдът намира, че на ищеца се следва възнаграждение по възстановеното му служебно му правоотношение именно от датата, на която той е встъпил в длъжността „*****“ в ЗЖУ-Б**, но не и за предходния период от влизане в сила на решението, с което е отменена заповедта за уволнението му, до встъпването му в новата длъжност, през който период не се установи той реално да е полагал труд по служебно правоотношение.

Съдът намира за неоснователно твърдението на ищеца, че явявайки се през процесния период в служебните помещения на ОДМВР и ЗЖУ-Б** във връзка с изпълнение на указания на органа по назначаване, той е изпълнявал задълженията си по служебно

правоотношение, тъй като самият ищец твърди, а и воденият от него свидетел заяви, че тези посещения на ищеца са били свързани с представяне на документи във връзка с предстоящото заемане на длъжността, която той е избрал след отмяната на дисциплинарното му уволнение, т.е. тези действия по съществото си представляват подготовка за бъдещото заемане на тази длъжност, което е станало на 27.05.2020 г., но не представляват същинско изпълнение на служебни задължения, вменени на длъжността „*****“, които несъмнено са в по-широк обем и които ищецът не твърди да е изпълнявал през процесния период.

Обстоятелството, че през процесния период ищецът не е полагал труд при друг работодател и не е имал доходи от друг вид дейност, както се твърди в исковата молба, не представлява основание за този период да му бъде изплатено месечно възнаграждение за длъжността, от която е бил уволнен, при условие, че той реално не е встъпил в изпълнение на същата след отмяната на незаконното му уволнение, както се установи по делото.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че ответникът не дължи на ищеца процесната главница от 7 000 лв., претендирана като сбор от дължими brutни месечни възнаграждения за периода 11.03.2020 г. – 27.05.2020 г., както и не му дължи претендираните мораторна и законна лихви с оглед акцесорния характер на тези вземания. Поради това предявените искове следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни.

Процесуалният представител на ответник е заявил, че не претендира разноси по делото, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Г. Д., ЕГН *****, от гр. Б***, ж.к. *****, против ОДМВР-Бургас, БУЛСТАТ *****, с адрес гр. Б***, ул. *****, иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 7 000,00 лв. (седем хиляди лв.), представляваща сбор от неплатени brutни месечни възнаграждения за периода 11.03.2020 г. – 27.05.2020 г., сумата от 100,00 лв. (сто лв.), представляваща мораторна лихва, дължима за периода 11.03.2020 г. – 28.04.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноси по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от обявяването му на 25.10.2023 г.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____